

दानिएलाचे पुस्तक - एकशे त्रेसष्ट क्रमांकाचे

भविष्यवाणीचे उलगडणे: दानिएलच्या अकराव्या अध्यायाचा शोध

Jeff Pippenger

2024-03-28

आता आपण दानियेलाच्या अकराव्या अध्यायाचा अभ्यास आरंभ करू.

आणि मीही, मादी दारयावेशाच्या पहिल्या वर्षी, त्याला स्थिर करण्यासाठी व बळ देण्यासाठी उभा राहिलो. आणि आता मी तुला सत्य प्रकट करीन. पाहा, पर्शियात अजून तीन राजे उभे राहतील; आणि चौथा त्या सर्वांपेक्षा अतिशय अधिक श्रीमंत होईल; आणि आपल्या संपत्तीमुळे प्राप्त झालेल्या सामर्थ्याने तो सर्वांना ग्रीसच्या राज्याविरुद्ध चिथावून उभे करील. आणि एक पराक्रमी राजा उभा राहील, जो महान प्रभुत्वाने राज्य करील, आणि आपल्या इच्छेनुसार करील. आणि तो उभा राहिल्यावर, त्याचे राज्य खंडित होईल, आणि आकाशाच्या चार वाऱ्यांकडे विभागले जाईल; परंतु ते त्याच्या वंशजांना मिळणार नाही, आणि त्याने केलेल्या प्रभुत्वाप्रमाणेही राहणार नाही; कारण त्याचे राज्य उपटून काढले जाईल, आणि त्या लोकांव्यतिरिक्त इतरांसाठी दिले जाईल. दानियेल ११:१-४.

गॅब्रिएल दानियेलास असे कळवून आरंभ करतो की दारयावेशाच्या पहिल्या वर्षी त्यानेही त्याच्याबरोबर कार्य केले; हाच तो वर्ष होता जेव्हा दारयावेशाचा पुतण्या, त्याचा सेनापती, बाबेल जिंकून बेलशस्सराचा वध केला. दहाव्या अध्यायाच्या पहिल्या वचनानुसार दानियेलास हे दर्शन कुरूशाच्या तिसऱ्या वर्षी प्राप्त होत आहे; म्हणून गॅब्रिएल दारयावेश आणि कुरूश या दोघांनाही “अंतकाळाचा” निर्देश करणारी प्रतीके म्हणून अधोरेखित करित आहे. इ.स.पू. ५३८ मध्ये मादी-फारसी साम्राज्याने बेलशस्सर आणि बाबेल यांचा पराभव करून त्यांना आपल्या ताब्यात घेतले.

“सायरसने बाबेलला वेढा घातला; इ.स.पू. ५३८ मध्ये त्याने युक्तीने ते जिंकले, आणि पर्शियनांनी ठार केलेल्या बेलशस्सरच्या मृत्यूसह बाबेलचे राज्य अस्तित्वात राहिले नाही.” उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 46.

इ.स.पू. ५३८ साली, दानिएलने नववा अध्याय लिहून ठेवला.

“मागील अध्यायात [आठवा अध्याय] नोंदविलेले दर्शन बेलशस्सरच्या तिसऱ्या वर्षी, इ.स.पू. ५३८ मध्ये देण्यात आले. त्याच वर्षी, जे दारयवेषचे पहिले वर्षही होते, या अध्यायात [नववा अध्याय] वर्णन केलेल्या घटना घडल्या.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

इ.स.पू. ५३८ मध्ये, बेलशस्सराच्या तिसऱ्या आणि शेवटच्या वर्षी, म्हणजे दारयावेशाच्या पहिल्या वर्षी, परमेश्वराने खल्दीयांच्या देशाला शिक्षा केली आणि तो ओसाड केला.

आणि हा सर्व देश उजाड व भयचकित करणारा होईल; आणि ही राष्ट्रे बाबेलच्या राजाची सत्तर वर्षे सेवा करतील. आणि असे होईल की, जेव्हा सत्तर वर्षे पूर्ण होतील, तेव्हा मी बाबेलच्या राजाला व त्या राष्ट्राला, असे परमेश्वर म्हणतो, त्यांच्या अधर्माबद्दल शिक्षा करीन; आणि कल्दीयांच्या देशालाही सदैवच्या उजाड अवस्थेत करीन. यिर्मया २५:११, १२.

दहाव्या वचनात, बाबेलवरील शिक्षेकडे नेऊन प्रभु “नंतर” हा शब्द वापरतो. बाबेल उजाड केल्यानंतर, प्रभु देवाच्या लोकांसाठी आपले शुभ कार्य पूर्ण करील.

कारण परमेश्वर असे म्हणतो, की बाबेल येथे सत्तर वर्षे पूर्ण झाल्यानंतर मी तुमची खबर घेईन, आणि तुम्हांबद्दल माझे शुभवचन पूर्ण करीन, म्हणजे तुम्हांस या स्थळी परत आणीन. यिर्मया २५:१०.

सत्तर वर्षांची बंदिवासावस्था इ.स.पूर्व ६०६ मध्ये सुरू झाली.

“ई.स.पूर्व ६०६ मध्ये आरंभ झालेल्या त्या सत्तर वर्षांचा शेवट आता समीप आला आहे, हे दानियेलाला समजले.”
उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 205.

सत्तर वर्षांची कैद इ.स.पू. 606 मध्ये सुरू झाली, आणि इ.स.पू. 536 मध्ये समाप्त झाली; हे इ.स.पू. 538 मध्ये बेलशस्सरच्या मृत्यूनंतर व बाबेलच्या ओसाड होऊन गेल्यानंतर दोन वर्षांनी होते. तो कोरेशाच्या तिसऱ्या वर्षाचा काळ होता. गॅब्रिएल हिद्देकेल नदीविषयीची भविष्यवाणी कोरेशाच्या तिसऱ्या वर्षी स्थिर करतो, आणि अकराव्या अध्यायाचे वर्णन दारियसाच्या पहिल्या वर्षाचा उल्लेख करून आरंभ करतो; आणि असे करताना तो दोन विशिष्ट वर्षांची ओळख करून देत आहे. इ.स.पू. 538 आणि इ.स.पू. 536 ही दोन्ही नियुक्त समये होती; इ.स.पू. 538 हे सत्तर वर्षांच्या भविष्यवाणीचा समाप्तीबिंदू ठरलेले नियुक्त समय होते, आणि इ.स.पू. 536 हा तो नियुक्त भविष्यवाणीचा समय होता की, इ.स.पू. 538 नंतर, परमेश्वर आपल्या लोकांसाठी आपले शुभ कार्य पूर्ण करील.

इ.स.पूर्व ५३८ आणि इ.स.पूर्व ५३६ ही दोन्ही नियोजित समये आहेत, आणि त्यांचे प्रतिनिधित्व दोन ऐतिहासिक व्यक्तींनी केले आहे; त्यांपैकी एक मादायाचा पहिला राजा होता आणि दुसरा पारसाचा पहिला राजा होता. प्रत्यक्ष इस्राएल प्रत्यक्ष बाबेलमध्ये बंदिवासात असलेल्या सत्तर वर्षांच्या समाप्तीने, इ.स. ५३८ पासून १७९८ पर्यंत आध्यात्मिक इस्राएल आध्यात्मिक बाबेलमध्ये बंदिवासात असलेल्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांचे प्रतिनिधित्व केले. १७९८ हे एक “नियोजित समय” होते, आणि त्यानंतर भविष्यवाणीमध्ये “शेवटचा काळ” म्हणून ओळखला गेलेला कालखंड सुरू झाला. इ.स.पूर्व ५३८ आणि इ.स.पूर्व ५३६, ज्यांचे प्रतिनिधित्व “नियोजित समय” असे केले आहे, हेदेखील “शेवटचा काळ” म्हणून दर्शविलेल्या एका कालखंडाच्या प्रारंभाची खूण करतात.

“या दीर्घकाळ चाललेल्या निर्दयी छळाच्या काळात पृथ्वीवरील देवाची मंडळी जितक्या खऱ्या अर्थाने बंदिवासात होती, तितक्याच खऱ्या अर्थाने इस्राएलची संताने निर्वासनाच्या काळात बाबेलमध्ये बंदिवासात होती.”
Prophets and Kings, 714.

सर्व भविष्यवाणी त्या प्रथम ज्या दिवसांत पूर्ण झाली त्यापेक्षा अधिक विशेषत्वाने अखेरच्या दिवसांशी संबोधित असते; म्हणून इ.स.पू. 538 आणि राजा दारयवेश, तसेच इ.स.पू. 536 आणि राजा कोरेश, हे 1989 मधील “अंतकाळाचा समय” दर्शवितात, आणि ते दोन राजे अध्यक्ष रेगन आणि पहिले अध्यक्ष बुश यांचे प्रतिरूप ठरतात. इ.स.पू. 538 आणि इ.स.पू. 536 हे एक असे मार्गचिन्ह दर्शवितात, जे या दोन्ही तारखा त्या एकाच मार्गचिन्हाचे प्रतिनिधित्व करतात असे समजून पूर्ण होते. “अंतकाळाचा समय” हे मार्गचिन्ह दोन प्रतीकांनी बनलेले असते, आणि कधी कधी, रेगन आणि पहिले बुश यांच्या बाबतीत जसे, ती दोन्ही प्रतीके त्याच एका वर्षी पूर्ण होतात. परंतु हा नियमाचा अपवाद आहे; कारण मोशेच्या काळातील “अंतकाळाचा समय” हे मार्गचिन्ह हारून आणि मोशे या दोघांच्या जन्माने चिन्हित झाले होते, आणि त्या जन्मांमध्ये तीन वर्षांचे अंतर होते. ख्रिस्ताच्या इतिहासात, ते योहान बाप्टिस्मा देणारा आणि ख्रिस्त यांच्या जन्मांचे चिन्ह होते, आणि त्या जन्मांमध्ये सहा महिन्यांचे अंतर होते.

“अंतकाळाच्या” संदर्भात, ख्रिस्तविरोधकाच्या इतिहासात तो 1798 आणि 1799 हा होता. फ्रेंच राज्यक्रांती ही भविष्यवाणीचा एक विषय आहे, आणि ती 1789 मध्ये सुरू झाली व 1799 मध्ये समाप्त होऊन दहा वर्षे टिकली, तिच्या नेमलेल्या वेळी, जसे 1798 हेही एक नेमलेले वेळ होते. हे दोन्ही मिळून पशूला दिलेल्या प्राणघातक जखमेची, तसेच त्या पशूवर आरूढ होऊन त्याच्यावर राज्य करणाऱ्या स्त्रीची ओळख पटवितात. दारयवेश हा तो राजा होता ज्याने आपल्या सैन्याला “भिंती”तून आत पाठवून आपल्या शत्रूचा पराभव केला, आणि तो रेगनचे प्रतीक आहे, ज्याने “लोखंडी पडद्याच्या” भिंतीचा पाडाव करून आपल्या शत्रूचा पराभव केला. कोरेश हा पहिले बुश याचे प्रतीक आहे, कारण कोरेश हा कोरेश महान म्हणून ओळखला जातो, आणि पहिले जॉर्ज बुश हे मोठे बुश आहेत, तर शेवटचे बुश हे लहान बुश आहेत.

कारण हे दोन्ही राजे आणि त्यांनी प्रतिनिधित्व केलेल्या दोन्ही तारखा प्रत्यक्षात एकाच प्रतीकाचे रूप आहेत. एक बाबेलोन सत्तर वर्षे राज्य करील त्या काळाची खूण करते. त्या सत्तर वर्षांच्या कालावधीची नेमलेली वेळ इ.स.पू. ५३८ मध्ये पूर्ण झाली आणि त्याचे प्रतिनिधित्व दारयवेश करतो. सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाची पूर्णता तिच्या नेमलेल्या वेळेस इ.स.पू. ५३६ मध्ये पोहोचली आणि त्याचे प्रतिनिधित्व कोरेश करतो. एकत्रितपणे ते “अंतकाळाचा समय” दर्शवितात, जेव्हा भविष्यवाणीचा प्रकाश उघड केला जाणार आहे. इ.स. १७९८ मध्ये प्रकटीकरण चौदा मधील पहिला देवदूत “अंतकाळाच्या समयाला” आला, आणि सिस्टर व्हाईट म्हणतात की तो देवदूत “येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता.”

कुरूशच्या तिसऱ्या वर्षी, देवाच्या लोकांचा प्रधान आणि देवदूतांचा प्रधानदूत मीकाएल, कुरूशाशी व्यवहार करण्यासाठी आणि त्या प्रकाशाची खात्री करून देण्यासाठी खाली उतरला; त्या प्रकाशामुळे कुरूश तीन आज्ञापैकी पहिली आज्ञा जाहीर करणार होता, ज्यांमुळे देवाच्या लोकांना यरुशलमास परत येणे, आणि शहर, पवित्रस्थान, तसेच रस्ते व भिंती पुन्हा बांधणे शक्य झाले असते. ते कार्य पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या कार्याचे प्रतिरूप होते, ज्यांचा आरंभ १७९८ मध्ये “अंतकाळाच्या” वेळी झाला.

अंतकाळी, दारयवेश व कुरूश यांच्या दिवसांत मिखाएलाचे अवतरण हे १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूताच्या आगमनाचे प्रतिनिधित्व करित होते; आणि एकत्रितपणे ते १९८९ मध्ये “अंतकाळी” त्याच देवदूताच्या आगमनाची नोंद करतात. १९८९ ने “अंतकाळ” या कालखंडाची सुरुवात केली, आणि तो एक नियुक्त काळही होता. नियुक्त काळ हा भविष्यवाणीतील एका कालावधीच्या समाप्तीची ओळख करून देतो. आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएलच्या पहिल्या “कादेश” येथे १८६३ मधील बंड हे एकशे सव्वीस वर्षांच्या कालखंडाची सुरुवात होते, जो १९८९ मध्ये “नियुक्त काळी” समाप्त झाला. एकशे सव्वीस हे बारा शेंसष्टे दशांश, म्हणजे दहावा भाग, आहे; आणि १७९८ मध्ये बारा शेंसष्ट वर्षांच्या शेवटी पहिल्या देवदूताची चळवळ इतिहासात आली. एकशे सव्वीस वर्षांच्या शेवटी, १९८९ मध्ये, तिसऱ्या देवदूताची चळवळ इतिहासात आली.

दानिएल अध्याय अकराव्या मधील पहिल्या वचनात, गॅब्रिएल अत्यंत काळजीपूर्वक व नेमकेपणाने हे ओळखून देतो की दर्शविलेला इतिहास १९८९ मध्ये, अंतकाळाच्या वेळी, कुरूशपासून आरंभ होतो. तेथे महान कुरूश हा महान बुशचे प्रतिनिधित्व करतो; त्याच्या मागे तीन राजे येणार होते, आणि नंतर चौथा राजा, जो त्या सर्वांपेक्षा फार अधिक धनवान असणार होता. म्हणून, जो चौथा धनवान राजा ग्रीसियातील सर्वांना चिथावून उभे करतो, तो १९८९ पासूनचा सहावा अध्यक्ष आहे.

दहाव्या अध्यायातील घटनांमध्ये दानियेल शोक करित असल्याप्रमाणे दर्शविला आहे, आणि त्या शोकाच्या अनुभवात, दर्शन पाहताना, तो ख्रिस्ताच्या प्रतिमेसारखा बदलला जातो. एकवीस दिवसांचा शोककाळ हा अशा मृत्यूच्या कालावधीचे प्रतीक आहे की जो पुनरुत्थानाने समाप्त होतो. दहाव्या अध्यायात मिखाएल स्वर्गातून खाली उतरलेला आहे, आणि यहुदा सातमध्ये, तो खाली उतरतो तेव्हा, तो मोशेचे पुनरुत्थान करतो. प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात मोशे (आणि एलियाह) मारले गेले आहेत, आणि साडेतीन प्रतीकात्मक दिवस रस्त्यावर मृत पडलेले आहेत. मग मोशेचे, (एलियाहसह) “एका मोठ्या आवाजाने” पुनरुत्थान होते.

आणि साडेतीन दिवसांनंतर देवाकडून जीवनाचा आत्मा त्यांच्यात प्रवेशला, आणि ते आपल्या पायांवर उभे राहिले; आणि ज्यांनी त्यांना पाहिले त्यांच्यावर मोठी भीती पडली. आणि त्यांनी स्वर्गातून एक मोठा आवाज ऐकला, जो त्यांना म्हणत होता, “इकडे वर या.” आणि ते मेघात स्वर्गात वर गेले; आणि त्यांच्या शत्रूंनी त्यांना पाहिले. प्रकटीकरण ११:११, १२.

पुनरुत्थान घडवून आणणारा “महान आवाज” हा प्रधानदूताचा आवाज आहे, आणि तो प्रधानदूत मिखाएल आहे.

कारण प्रभु स्वतः आरोळीने, प्रधानदूताच्या आवाजाने आणि देवाच्या तुरहीने स्वर्गातून खाली उतरेल; आणि ख्रिस्तामधील मेलेले लोक प्रथम उठतील. १ थेस्सलनीकाकरांस ४:१६.

मोशे व एलियाह यांची हत्या होऊन त्यांचे पुनरुत्थान झाले, तो इतिहास म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिवकामोर्तबाचा इतिहास होय. तो इतिहास ११ सप्टेंबर २००१ रोजी प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताच्या “पहिल्या आवाजाने” आरंभ झाला; हा तोच प्रसंग आहे, जो सिस्टर व्हाइट यांनी त्या वेळी येणारा म्हणून ओळखला आहे, जेव्हा न्यूयॉर्क शहरातील महान इमारती पाडल्या गेल्या. प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील “दुसरा आवाज” निकट येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी उच्चारला जातो, जेव्हा देवाच्या इतर कळपाला बाबेलमधून बाहेर बोलावले जाते. हाच तो इतिहास, म्हणजे शिवकामोर्तबाचा इतिहास, ज्यात दानिएल “मराह” दृष्टांताकडे पाहून ख्रिस्ताच्या प्रतिमेत रूपांतरित होत असल्याप्रमाणे दर्शविला आहे; “मराह” हे “मरेह” दृष्टांताचे स्त्रीलिंगी रूप आहे. हा “कारणकारक” दृष्टांत आहे, जो जे प्रतिरूप पाहिले जाते तेच ते पाहणाऱ्यांमध्ये पुनरुत्पन्न होण्यास “कारण” ठरतो.

मुद्रांकनाचा तो इतिहास, आणि दहाव्या अध्यायातील दानिएलच्या रूपांतराचा इतिहास, यामध्ये मिखाएलचे अवतरण समाविष्ट आहे, जेव्हा तो मोशे, एलियाह आणि दानिएल यांच्याद्वारे प्रतिनिधित्व केलेल्यांना पुनरुत्थित करतो व रूपांतरित करतो. तो प्रधानदूताच्या “मोठ्या वाणीने” पुनरुत्थान साध्य करतो, आणि अशा रीतीने तिसरी “वाणी” प्रदान करतो, जी पहिल्या आणि शेवटच्या वाण्यांच्या मध्यभागी आहे; आणि त्या दोन्ही एकाच आहेत, कारण त्या दोन्ही प्रकटीकरण अध्याय अठरा येथील वाणीच आहेत. मधली वाणी ही बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करणारी आहे; कारण जेव्हा मिखाएलने मोशेला पुनरुत्थित केले, तेव्हा सैतान—जो बंडखोरीचा कर्ता आहे—तेथे विरोध करण्यासाठी उपस्थित असूनही, त्याने सैतानाशी वाद केला नाही.

तरी मुख्यदूत मीकाएल, जेव्हा तो सैतानाशी वाद घालत मोशेच्या देहाविषयी विवाद करित होता, तेव्हा त्याने त्याच्याविरुद्ध निंदात्मक आरोप करण्याचे धाडस केले नाही; परंतु तो म्हणाला, प्रभू तुला धिक्कारो. यहुदा 7.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी आरंभ होऊन लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारी कायद्याने समाप्त होणाऱ्या शिवकामोर्तब करण्याच्या काळाची सुरुवात “सत्य”च्या स्वाक्षरीने चिन्हांकित आहे; कारण त्या कालखंडाच्या मध्यभागी, जुलै २०२३ मध्ये, प्रधानदूताच्या महान आवाजाने ख्रिस्तामध्ये मेलेल्यांना पुनरुत्थित करण्याचे कार्य आरंभ केले, जे त्याचा मधला आवाज ऐकण्याची निवड करतात. लक्षात घ्या की २०२३ हे २००१ नंतर बावीस वर्षांनी येते, आणि बावीस हा दोनशे वीसचा दशांश भाग आहे, जो देवत्व आणि मानवता यांतील संबंधाचे प्रतीक आहे, तसेच पुनर्स्थापनेचेही प्रतीक आहे.

जुलै २०२३ मध्ये, तो पराक्रमी दूत, जो येशू ख्रिस्त यांच्याशिवाय अन्य कोणी नसून, जो सत्य आहे, जो मिखाएलही आहे, आणि जो आपल्या हातात संदेश घेऊन अवतरत असलेला अल्फा आणि ओमेगा आहे. त्याच्या हातातील लहान पुस्तक म्हणजे दानिएलमधील तो भाग होय, जो अखेरच्या दिवसांपर्यंत मुद्रांकित ठेवण्यात आला होता.

“प्रकटीकरणाच्या ग्रंथामध्ये बायबलमधील सर्व ग्रंथ एकत्र येतात आणि समाप्त होतात. येथे दानियेलाच्या ग्रंथाची परिपूर्ती आहे. एक भविष्यवाणी आहे; दुसरा प्रकटीकरण आहे. जो ग्रंथ मुद्रांकित करण्यात आला होता, तो प्रकटीकरण नव्हता, तर दानियेलाच्या त्या भविष्यवाणीचा तो भाग होता जो शेवटच्या दिवसांशी संबंधित आहे. देवदूताने आज्ञा केली, ‘परंतु हे दानियेला, तू हे शब्द बंद करून ठेव आणि समाप्तीच्या काळापर्यंत ग्रंथ मुद्रांकित करून ठेव.’ दानियेल 12:4.” प्रेषितांची कृत्ये, 585.

दानियेलाच्या भविष्यवाणीतील जो भाग शेवटच्या दिवसांशी संबंधित आहे, तो अकरावा अध्याय आहे. तो अकराव्या अध्यायातील शेवटची सहा वचने आहेत; परंतु अधिक नेमकेपणाने सांगायचे तर, त्या अध्यायात आढळणाऱ्या ज्या ऐतिहासिक घटना आहेत, त्यांचीच पुनरावृत्ती त्या शेवटच्या सहा वचनांत करण्यात आली आहे.

“आपल्याला गमावण्यास वेळ नाही. संकटमय काळ आपल्या पुढे आहे. जग युद्धाच्या आत्म्याने ढवळून निघाले आहे. लवकरच भविष्यवाण्यांमध्ये सांगितलेल्या संकटाच्या घटना घडतील. दानिएलच्या अकराव्या अध्यायातील भविष्यवाणी जवळजवळ पूर्ण परिपूर्तीस पोहोचली आहे. या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीत जे इतिहास घडून गेले आहेत, त्यांपैकी बराचसा इतिहास पुन्हा घडेल.” Manuscript Releases, number 13, 394.

दानियेल अध्याय अकरातील सोळावे वचन अशा एका इतिहासाचे चित्रण करते, जो एकेचाळीसाव्या वचनात पुन्हा दिसून येतो; कारण त्या वचनात उत्तर दिशेचा राजा गौरवशाली देशात उभा राहतो. सोळाव्या वचनातील इतिहास त्या काळाची ओळख करून देतो, जेव्हा रोमी सेनापती पॉपेई याने यहुदा व यरुशलेम यांना बंदिवासात आणले.

परंतु जो त्याच्याविरुद्ध येईल तो आपल्या स्वतःच्या इच्छेनुसार करील, आणि त्याच्यासमोर कोणीही उभे राहू शकणार नाही; आणि तो त्या गौरवशाली देशात उभा राहिल, जो त्याच्या हातून नष्ट केला जाईल. दानियेल 11:16.

या वचनाच्या आधी येणाऱ्या वचनांच्या विचारासाठी हे वचन आधारबिंदू म्हणून वापरण्याचा माझा हेतू आहे; म्हणून प्रथम ही समज स्थापित करीन. तिसऱ्या व चौथ्या वचनांमध्ये आलेल्या अलेक्झांडर महानाच्या राज्याच्या विभाजनानंतरचा इतिहास १९८९ मध्ये आरंभ होतो, आणि त्यानंतर तो सध्याच्या युकेनियन युद्धाची, पश्चिमेकडील शक्तींवर पुतिनच्या विजयाची, तसेच त्यानंतर होणाऱ्या पुतिनच्या पराभवाची ओळख करून देतो, जो सोळाव्या वचनाकडे घेऊन जातो.

“जरी उत्तरेचा राजा असलेल्या अँटिओकसापुढे इजिप्त उभे राहू शकले नाही, तरी अँटिओकस रोमकरांपुढे उभा राहू शकला नाही; ते आता त्याच्या विरुद्ध येऊ लागले होते. या उदयास येत असलेल्या सत्तेला प्रतिकार करण्यास आता कोणतीही राज्ये समर्थ राहिली नव्हती. इ.स.पू. ६५ मध्ये पॉम्पेईने अँटिओकस एशियाटिकसला त्याच्या मालमत्तेपासून वंचित करून सिरियाला रोमन प्रांत बनविले, तेव्हा सिरिया जिंकून रोमन साम्राज्यात समाविष्ट करण्यात आली.”

“त्याच सत्तेला पवित्र देशातही उभे राहून त्याचा संहार करावयाचा होता. इ.स.पूर्व 161 मध्ये रोमचा देवाच्या लोकांशी, म्हणजे यहुदींशी, मैत्री-संधीद्वारे संबंध प्रस्थापित झाला, आणि त्या दिनांकापासून भविष्यवाणीय कालगणनेत त्याला एक प्रमुख स्थान प्राप्त होते. तथापि, इ.स.पूर्व 63 पर्यंत त्याने यहुदियावर प्रत्यक्ष जिंकून अधिकार प्राप्त केला नव्हता; आणि मग ते पुढील प्रकारे घडले.”

पॉन्तसचा राजा मिथ्रिडेटीस याच्या विरुद्धच्या आपल्या मोहिमेवरून पॉम्पेई परत आल्यावर, यहुदियाच्या राज्यसिंहासनासाठी हायरकॅनस आणि अरिस्टोबुलस हे दोन प्रतिस्पर्धी झुंज देत होते. त्यांचा दावा पॉम्पेईपुढे आला; आणि अरिस्टोबुलसच्या मागण्यांतील अन्याय त्याला लवकरच कळला; परंतु अरबस्तानातील आपल्या दीर्घकाळापासून अभिलषित मोहिमेच्या समाप्तीनंतरच या प्रकरणाचा निर्णय द्यावा, आणि मग परत येऊन जे न्याय्य व उचित वाटेल त्याप्रमाणे त्यांचे व्यवहार निकाली काढावेत, अशी त्याची इच्छा होती. पॉम्पेईच्या खऱ्या भावनांचा तळ गाठून अरिस्टोबुलस त्वरेने यहुदियात परतला, आपल्या प्रजेला शस्त्रसज्ज केले, आणि प्रखर बचावाची तयारी करू लागला; कारण जो मुकुट दुसऱ्याच्या हाती देण्यात येईल, असे त्याने पूर्वीच ओळखले होते, तो कोणत्याही परिस्थितीत स्वतःकडेच राखून ठेवण्याचा त्याचा निश्चय झाला होता. पॉम्पेई त्या पळून गेलेल्या मनुष्याच्या मागावर जवळून राहिला. तो यरुशलेमजवळ येताच, आपल्या वर्तनाबद्दल खेद वाटू लागल्याने अरिस्टोबुलस त्याला भेटण्यासाठी बाहेर आला, आणि पूर्ण अधीनता व मोठ्या रकमेचे धन देण्याचे आश्वासन देऊन हा विषय समझोत्याने मिटविण्याचा प्रयत्न करू लागला. पॉम्पेईने ही अट मान्य करून, पैसे स्वीकारण्यासाठी सैनिकांच्या एका तुकडीच्या अग्रस्थानी गॅबिनियसला पाठविले. पण तो सेनाप्रमुख यरुशलेमात पोहोचल्यावर, त्याने पाहिले की प्रवेशद्वारे त्याच्याविरुद्ध बंद करण्यात आली होती, आणि तटांच्या माथ्यावरून त्याला सांगण्यात आले की नगर त्या करारास बांधील राहणार नाही.

“पॉम्पेई, अशा प्रकारे निष्कारण फसवला जाऊ नये म्हणून, त्याने आपल्या ताब्यात ठेवलेल्या अरिस्टोबुलसला बेड्या घातल्या, आणि तात्काळ आपल्या संपूर्ण सैन्यासह यरुशलेमवर चाल करून गेला. अरिस्टोबुलसचे पक्षधर त्या ठिकाणाचे संरक्षण करण्याच्या बाजूचे होते; तर हिर्कानसचे पक्षधर दरवाजे उघडण्याच्या बाजूचे होते. उत्तरार्धातील लोक बहुसंख्य असल्यामुळे आणि वरचढ ठरल्यामुळे, पॉम्पेईला नगरात मुक्तपणे प्रवेश देण्यात आला. त्यानंतर अरिस्टोबुलसचे अनुयायी मंदिराच्या डोंगरावर माघारी गेले, आणि त्या ठिकाणाचे रक्षण करण्याचा त्यांचा जितका दृढ निश्चय होता, तितकाच ते काबीज करण्याचा पॉम्पेईचाही होता. तीन महिन्यांच्या शेवटी

भिंतीत हल्ला करण्याइतकी मोठी फट पाडण्यात आली, आणि तलवारीच्या धारेवर ते ठिकाण जिंकण्यात आले. त्यानंतर झालेल्या भीषण संहारात बारा हजार मनुष्य मारले गेले. इतिहासकार नमूद करतो, की त्या वेळी दैवी सेवेत गुंतलेल्या याजकांना शांत हाताने आणि अढळ हेतूने आपले नित्याचे कार्य चालू ठेवताना पाहणे हे अत्यंत हृदयस्पर्शी दृश्य होते; जणू त्यांच्या सभोवती उसळलेल्या उन्मत्त गोंधळाची त्यांना काहीच जाणीव नव्हती, जरी त्यांच्या भोवती त्यांच्या मित्रांचा वध होत होता, आणि जरी अनेकदा त्यांच्या स्वतःच्या रक्ताचा त्यांच्या बलिदानांच्या रक्ताशी संगम होत होता.”

“युद्ध समाप्त करून, पॉम्पेने यरुशलेमच्या तटबंदीचा विध्वंस केला, अनेक नगरे यहूदियाच्या अधिकारक्षेत्रातून काढून सीरियाच्या अधिकारक्षेत्राखाली दिली, आणि यहूद्यांवर कर लादला. अशा रीतीने, पहिल्यांदाच, जिंकून यरुशलेम त्या सत्तेच्या हाती देण्यात आले, जी ‘तेजस्वी देशाला’ आपल्या लोखंडी पकडीत धरून ठेवणार होती, जोपर्यंत तिने त्याचा पूर्णपणे नाश केला नाही.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

आम्ही हा अभ्यास आमच्या पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

देवाच्या लोकांमध्ये कोणताही वादविवाद किंवा खळबळ नाही, ही गोष्ट ते शुद्ध सिद्धांताला दृढपणे धरून आहेत याचा निर्णायक पुरावा मानू नये. अशी भीती बाळगण्यास कारण आहे की ते सत्य आणि भ्रम यांमधील भेद स्पष्टपणे ओळखत नसावेत. जेव्हा शास्त्रवचनांच्या शोधपूर्वक परीक्षणामुळे कोणतेही नवे प्रश्न उपस्थित होत नाहीत, जेव्हा मतभेद उद्भवत नाहीत की ज्यामुळे मनुष्यांनी आपणाकडे सत्य आहे याची खात्री करण्यासाठी स्वतः बायबलचा शोध घ्यावा, तेव्हा प्राचीन काळाप्रमाणेच आता देखील बरेच जण परंपरेला धरून राहतील आणि ते काय उपासतात हे न जाणताच उपासना करतील.

“मला दाखविण्यात आले आहे की, जे अनेकजण वर्तमान सत्याचे ज्ञान असल्याचा दावा करतात, त्यांना आपण काय मानतो हेच ठाऊक नाही. आपल्या विश्वासाचे पुरावे त्यांना समजत नाहीत. वर्तमान काळासाठी असलेल्या कार्याचे त्यांना योग्य मोल नाही. जेव्हा परीक्षेचा काळ येईल, तेव्हा जे पुरुष आता इतरांना उपदेश करीत आहेत, ते स्वतः धरून ठेवलेल्या मतांची तपासणी केल्यावर असे आढळून येईल की, अनेक अशा गोष्टी आहेत ज्यांसाठी ते कोणतेही समाधानकारक कारण देऊ शकणार नाहीत. अशा रीतीने परीक्षा होईपर्यंत त्यांना आपल्या महान अज्ञानाची जाणीव नव्हती. आणि मंडळीतही अनेकजण असे आहेत की, आपण काय मानतो हे आपल्याला समजते, असे ते गृहीत धरतात; परंतु, वाद उद्भवपर्यंत त्यांना स्वतःची दुर्बलता कळत नाही. समान विश्वास असलेल्यांपासून वेगळे झाल्यावर आणि आपल्या विश्वासाचे स्पष्टीकरण देण्यासाठी एकटे, एकाकी उभे राहण्याची वेळ आल्यावर, त्यांनी सत्य म्हणून स्वीकारलेल्या गोष्टींबद्दल त्यांच्या कल्पना किती गोंधळलेल्या आहेत, हे पाहून त्यांना आश्चर्य वाटेल. हे निश्चित आहे की, आपल्या मध्ये सजीव देवापासून दूर जाणे आणि मनुष्यांकडे वळणे घडले आहे, आणि दैवी ज्ञानाच्या जागी मानवी ज्ञान ठेवले गेले आहे.

“देव आपल्या लोकांना जागृत करील; जर इतर उपाय निष्फळ ठरले, तर त्यांच्या मध्ये पाखंडी मतप्रवाह प्रवेश करतील, जे त्यांची चाचपणी करतील आणि भुसा गव्हापासून वेगळा करतील. प्रभु, जे त्यांच्या वचनावर विश्वास ठेवतात त्या सर्वांना, निद्रेतून जागे होण्याचे आवाहन करीत आहे. या काळासाठी योग्य असा अमूल्य प्रकाश आला आहे. हे बायबलमधील सत्य आहे, जे अगदी आपल्या समोर उभ्या असलेल्या संकटांचे दर्शन घडविते. हा प्रकाश आपल्याला शास्त्रांचा परिश्रमपूर्वक अभ्यास करण्यास आणि आपण ज्या मतधारणांना धरून आहोत त्यांची अत्यंत चिकित्सक छाननी करण्यास प्रवृत्त करावा. देवाची इच्छा आहे की सत्याच्या सर्व बाजू व सर्व भूमिका प्रार्थना व उपवास यांसह सखोल आणि चिकाटीने शोधल्या जाव्यात. सत्य कशात आहे याविषयीच्या केवळ अनुमानांमध्ये आणि अस्पष्ट कल्पनांमध्ये विश्वासणाऱ्यांनी विसावा घेऊ नये. त्यांचा विश्वास देवाच्या वचनावर दृढपणे आधारलेला असला पाहिजे, जेणेकरून परीक्षेचा काळ येईल आणि आपल्या विश्वासाबद्दल उत्तर देण्यासाठी त्यांना परिषदांसमोर उभे केले जाईल तेव्हा, त्यांच्यामध्ये असलेल्या आशेविषयी नम्रतेने व भयाने कारण सांगण्यास ते समर्थ होतील.

“उत्तेजित करा, उत्तेजित करा, उत्तेजित करा. आपण जगासमोर जे विषय मांडतो, ते आपल्यासाठी सजीव वास्तव असले पाहिजेत. ज्या सिद्धांतांना आपण विश्वासाच्या मूलभूत कलमे मानतो, त्यांचे समर्थन करताना आपण कधीही असे युक्तिवाद वापरण्याची स्वतःस परवानगी देऊ नये, जे संपूर्णपणे सुदृढ नाहीत. असे युक्तिवाद विरोधकाला गप्प बसविण्यास उपयोगी पडतील, परंतु ते सत्याचा गौरव करीत नाहीत. आपण सुदृढ युक्तिवाद मांडले पाहिजेत, जे केवळ आपल्या विरोधकांना गप्प बसवतील असे नव्हे, तर अत्यंत निकटच्या आणि सर्वाधिक छाननी करणाऱ्या परीक्षणालाही तग धरतील. ज्यांनी स्वतःला वादक म्हणून शिक्षित केले आहे, त्यांच्याबाबत मोठा धोका असा असतो की ते देवाच्या वचनाचा निष्पक्षतेने व्यवहार करणार नाहीत. विरोधकास सामोरे जाताना, केवळ विश्वासाच्या आत्मविश्वास दृढ करण्याचा प्रयत्न करण्याऐवजी, त्याच्या मनात खात्री उत्पन्न होईल अशा रीतीने विषय मांडण्याचा आपला प्रामाणिक प्रयत्न असला पाहिजे.”

“मनुष्याची बौद्धिक प्रगती कितीही झालेली असो, तरी अधिक प्रकाशासाठी पवित्र शास्त्रांचा सखोल आणि सतत शोध घेण्याची आवश्यकता नाही, असे त्याने क्षणभरही समजू नये. लोक म्हणून आम्हांस वैयक्तिकरीत्या भविष्यवाणीचे विद्यार्थी होण्यासाठी बोलाविण्यात आले आहे. देव आम्हांस जो कोणताही प्रकाशकिरण सादर करील, तो आम्ही ओळखू शकू म्हणून आम्ही उत्कटतेने जागृत राहिले पाहिजे. सत्याच्या पहिल्या झळाळी आम्ही ग्रहण केल्या पाहिजेत; आणि प्रार्थनापूर्वक अभ्यासाद्वारे अधिक स्पष्ट प्रकाश प्राप्त होऊ शकतो, जो इतरांसमोर मांडता येईल.”

“जेव्हा देवाचे लोक आपल्या वर्तमान प्रकाशाबाबत निश्चित व संतुष्ट असतात, तेव्हा आपण निश्चित समजू शकतो की तो त्यांच्यावर प्रसन्न होणार नाही. त्याची इच्छा अशी आहे की त्यांनी सदैव पुढे चालत राहावे, जेणेकरून त्यांच्यासाठी प्रकाशत असलेला वाढीव आणि निरंतर वाढत जाणारा प्रकाश ते ग्रहण करतील. मंडळीची वर्तमान स्थिती देवाला प्रिय नाही. त्यांच्यामध्ये एक आत्मविश्वास शिरला आहे, ज्यामुळे त्यांना अधिक सत्य व अधिक महान प्रकाश यांची काहीच आवश्यकता नाही असे वाटू लागले आहे. आपण अशा काळात जगत आहोत की सैतान आपल्या उजव्या हाताला व डाव्या हाताला, आपल्या पुढे व आपल्या मागे कार्यरत आहे; आणि तरीही आपण लोक म्हणून झोपेत आहोत. देवाची इच्छा आहे की एक आवाज ऐकू यावा, जो त्याच्या लोकांना कृतीसाठी जागृत करील.” Testimonies, volume 5, 707, 708.